

LBRIS

We know
books

Nyíró József
Isten igájában

Editura **KEDVENC** Kiadó

Székeljudvarhely 2022

ISBN 978-606-9633-24-3

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

© Nyíró József jogutódai, 2022

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nyíró, JÓZSEF

Isten igájában / Nyíró József. - Odorheiu Secuiesc:

Kedvenc Kiado, 2022

ISBN 978-606-9633-24-3

821.511.141

*Kis feleségem nászajándéka ez a könyv,
akinek tíz esztendővel ezelőtt mindössze
egy mezei virágcsokrot adhattam.*

ELSŐ FEJEZET

A többszázados papnevelde kapuja bezárult mögöttünk. Sűrű vasráccsal elzárt homályos ablakaiból, méteres falaiból kiáradó rekedt, kripta-lélegzetétől összerázkódtam és félttem a folyosó-hajlásban szét-táruuló hatalmas Krisztus-feszülettől, melynek csontfehér lábaira halvány fényt vetett az öröklámpa. Kis négyszögű udvarán az emeletig felnyúló szürke, természetéből kinagyolt, csuhás Kapisztrán-szobor meredezett. Főlötte pedig a híres Batthyaneum-könyvtár és „Csillagda” takarta el az áldott napot. Történelemnyirok csepegett minden kődarabjából. Dohos-poros könyvek tízezrei aludtak benne örök álmukat és félig megdőlt, pókhálós, rég kimúlt teleszkópok álmodtak a csillagokról, melyeket többé sohasem fognak ők sem látni.

Olyan volt az egész épület, mint egy holttest, melyről lesorvadt a napfény, soha fel nem melegedik, homlokáról le nem szárad a halál-verejték és egyetlen hang el nem hagyja ajkát a világ végezetéig. Igazi pap-kaszárnya, ijesztő imádság-raktár, ahol a faszentek még ma is a szájukból mosdanak. Kopott, rozoga keretekben a vászonról félig már eltűnt szentképek és a kereszt alatt görnyedő Krisztusok szenvedtek a falak mentén, a megrekedt tömjénszagban.

Mi árván, gyámoltalanul, ablak-öblökben meghúzódvá néztük magasabbéves társainkat, kik földig érő kék reverendában, laposan, szent élettől sorvasztott aszkéta-termettel, otthonosan suhantak el szemeink előtt. A nyelv didergett a szánkban, ha egy-egy halk kérdésre méltattak és felelnünk kellett. Az anyaföldből kitépelt friss virágok voltunk, kiket még nem tettek szenteltvízbe.

Tíz órákor törvényolvasás volt és megismerkedtünk a napirenddel. Dohányozni tilos, az intézetből az előjáróság engedélye nélkül senki sem távozhatik. Reggel öt órákor felkelés, hatkor – szigorúan megőrizve a szent hallgatást, – mindenki a kápolnába megy, ahol préces, elmélkedés és szentmise lesz. Hétkor reggeli, utána üdülés, nyolckor stúdium, délig előadások, ebéd, ismét stúdium, előadások, egy óra séta a városon kívül, hélig stúdium, vacsora, esti ima, kilenckor lefekvés... És ez így lesz napról-napra négy esztendeig. A házirend ellen vétőket pedig eltávolítják az intézetből.

Titokban társaimra néztem, kik önmagukat kínálva, bizalmas úsztelettel néztek fel a kopasz rektorra és egész alakjukból az a tudat áradt, hogy: Reánk nézz, uram! Minket egész nyugodtan már holnap fel lehetne szentelni, annyira tökéletesek vagyunk. Már akkor tudták magukról, hogy piros öv és szép stallum nélkül nem fognak meghalni. Ezek azok, akiknek édesanyja meg fogja írni a püspöknek, hogy mennyire boldog leveleket küld a fia, amin nem is csodálkozik, hiszen már kisgyermek korában sem szerette a zajos, dúrva világi életet, hanem kis szobájában szentmisét mondott, ahogy a templomban látta. A püspök aztán átküldi a levelet a rektornak és különös gondjaiba ajánlja a fiút, akinél a szent elhivatás úgyszólván a hajával együtt ütközött ki.

Mindenkinek megvolt a maga kis legendája, csak nekem nem. Csak egyedül én tolakodtam be a szent falak közé, feláldozva magamat, hogy beteg édesanyámat tudjam eltartani, három testvéremet felnevelni. Istent nem lehet megcsalni, de vétkezett a vonat is, amely idehozott és bűnös volt az a pénz is, amelyet édes szülém orvossága árából kiszakítottunk, hogy pap lehessenek. Az ebédnél is úgy éreztem, hogy loptam minden falatot és az asztalon levő ecet és olaj is ugyanaz melyet a felfeszített Krisztusnak nyújtottak. Lesütöttem szemeimet és remegve hallgattam, nehogy valaki belém lásson. Az egyik órában egyik piros orcám lett halavány; a második órában másik piros orcám esett be. Estére ifjúságomtól végleg megfosztottan térdeltem kis kápolnánk padjában, két tenyerembe temetem szemeimet, s ujjaim között latin imakönyvemre folytak könnyeim ...

„Idézzük vissza emlékezetünkbe minden bűneinket...” – imád-

kozta a spirituális a térdeplőn, s én sietve arra gondoltam, hogy milyen boldog odakinn a világ ...

„*Confiteor Deo Omnipotenti...*”

Az egész templom zengte a bűnvalló imát, amely ezeknél a szavaknál: „*Mea culpa... én vétkem*” – megszakad, s a lelkiismeretvizsgálás komoly csendjébe merülve töpreng mindenki bűnei fölött. Bánatba süllyednek a szívek, elsötétednek, s csak a csúcán látszik az élet vörös fénye, mintha mindenik fel-fellobbanó kicsi öröklámpa volna az éjszakai mindenség sötétségében ...

Szent, igaz és gyönyörű ez a hangulat.

A némaságban úgy érzem, hogy hófehér lábú angyalok járnak a padok közt ismeretlen égi illattal. Nincs más szín körülöttem, csak a fehér, ezüst és arany hideg, üszta csillogása és úgy érzem, hogy testemnek is olyan fehérnek kellene lennie, mint az oltáron égő karcsú gyertyaszál; a hit aranypírjának arcomon és két szememnek, mint két nagy gyémántnak kellene ragyognia a földi szenny fölött, hogy ezüst hangon kiálthassam:

„*A tied vagyok, édes jó Istenem!*”

Igen. Most mindjárt közénk lép a Boldogságos Szűz Mária és hogy fogok a szemei elé kerülni kérges, durva kézzel, bánattól, nyomortól atculvert, bűnöktől szennyezett testemmel? Félve figyeltem, hogy na most halkán nyílik az ajtó és megtörténik a sejtés, de ekkor a csend megszakad, ötven fiú egyszerre dörgi a kábulatból felriadva:

„*Mea culpa*” Énvétkem! Énvétkem! Énigennagy vétkem!”

Finom hangot hallok, mint mikor néha a nem érintett hegedű magas húrja magától sejtelenesen felsóhajt. Az a gondolatom, hogy most repültek el az angyalok és tisztán látom, hogy a kápolna külsőleg is elszomorodott. – Hiába égnek ugyanazok a fények, egy árnyalattal minden komorabb... Igen, az angyalok elrepültek és én tisztán érzem szívémen most is lábujjuk érintését, ahonnan ismeretlen boldogságukba felröppentek, mint a madarak.

Enyhe nyugalom lopózik bennsőmbé, s néhány görbe csonttól hátrált gyermek-értelmem kivilágosodik, s túlzott fogadkozással elhatározom, hogy elszakítom magamat a világtól.

Némán távoznak a kápolnából ágyukba a növendékek. Egymásra sem néznek, őrzik a silentium feligőzsumot, elmélyítik a csendet... Milyen szép szó ez is: „s i l e n s ... hallgató...” Olyan tulvilágian hangzik és amikor kiejtem, milyen gyorsan meghal a végén az „e s z”-betű... Silens... Egy halott nyelv halott muzsikája és most a mienk ... Azoké, kik meghaltunk a világra nézve... örvendek a reánk parancsolt szent-csend törvényének, mert most úgy sem tudnék szót váltani senkivel. Áldom a pillanatot, melynek némaságában elrejtőzhetem ...

A megigazulás boldogságával hanyatlom ágyamba és már-már elcsitui remegő bennsőm, mikor egy elkésett bűn összetöri a magamra hazudott papi-hivatás remegő délibábját. Eszembe jut, hogy a ládám fenekén mélyen elrejtve őrzöm a Margitka fényképét. Egy átvirrasztott éjszaka könnyes háborgásai után adta nekem, mikor eljöttem. Az első bimbó ez a leány, aki szívem aranybokrán először kihajtott... Soha ujjai sem érintettem, csak távolról szerettem és az első ifjúság szentségteremtő tisztasága védte ...

Margitka !... A rémült lelkiismeret arcomba mered, akárhová fordítom párnámon fejemet:

– Ne hazudj !... Istennek akarsz hazudni ?...

Tudom, hogy igaza van, de próbálom megnyugtani, hogy mihelytársaim elaludtak, felkelek és megsemmisítem a képet. A hold beteg fénye besüt a dormitóriumba, az egymás mellett elnyúló ágyak közé. Az alvók lélegzetvétele olyan mélyrőljövő, bánatos... Vagy csak én hallok annak ?... Fáradtság ereszkedik agyamra és arccal búvok bele a párnába, de most alulról néz szemeimbe a lelkiismeret.

– Vigyázz!... Ne hazudj, mert én vigyázok rád!...

Margitka !... – vívódom tovább és tudom,

hogy nem akarom a képet megsemmisíteni. Kifogásokat keresek, hogy az nem bűn, ha megtartom. A nők is Isten teremtményei és a nőktől csak finomságot tanul az ember ... Hogy ő szeret engem ? ... Én is szeretem... és ha ma még nem is, holnap elégetem a képét...

A lelkiismeret csak néz, néz és nem hagy elaludni !...

– Most már csak azért is megtartom, – támad fel a dac. – Vagy

megbízol bennem, vagy nem. – Jóistenem, tudnod kell, hogy egy ilyen ártatlanságon nem múlhat a papi hivatás...

Most meg Istent bántottam meg! Világosan érzem, de nem engedek. Próbálok közömbös lenni. Mindenre gondolok: az elhagyott családi tűzhelyre, az utazásra, a megérkezésre. Átélem újból friss benyomásaimat. Minden hiába ... Tovább hallok ...

– Tépd el!... Tépd el!... Most!... Ne halogasd !...

– Jó, hát megteszem, – határozok, de csak azért, hogy időt nyerjek. Fegyverszünetet akarok kötni az Istennel...

A hold átvonul a vén Csillagda fölött, az erdők mögül fekete felhők tolulnak elő és eltakarják a csillagokat. Áthatolhatatlan sötét lesz a hálóteremben, amelybe belemerülnek az ágyak, a tárgyak.

– Most már nem lát meg senki. Rajta! – int újból a belső hang.

Nesz nélkül fölkelek, fekete köppenyt borítok magamra, hogy fehér hálóruhám ne világítson és izgalomban lüktető halántékkal ágyam lábánál lévő ládámhoz tapogatok. Halkan felnyitom, vak ujjakkal előkeresem a képet, visszalopózom és hosszasan figyelem, nem vette-e valaki észre... Jobbról, balról karhossznyira fekszenek szomszédaim. De hátha nem alszanak ? Hátha figyelnek ? Nem, még nem tehetek semmit...

– Csak még egyszer láthatnám, hogy milyen volt... – sír a szívem.

Ez is csak újabb hazugság, mert tisztán látom a leányt. Itt van előttem karcsú alakja, szőke, finom arca, dús hajkoronája, ragyogó kedves szemei, szűzi testcskéje, a hozzám való, nekem teremtett egész édes leány... Margitka, akit én most meg akarok ölni. Igen, igen. Gyilkosság ez.

Fejemre húzom a paplant és alatta szívemhez szorítom, s hosszan, forrón megcsókolom a képét:

– Margitka! Édes Margitka! Szeretlek!

Most mondtam meg neki először életemben... Tudta, de én sohasem szóltam. A fáknak igenis mondtam, a virágoknak, a madárnak, alig beszélő kis öcsémnek, a könyveimnek, az égnek is, mikor bele-néztem; a földnek is, mikor forró mellemet hűs, barna anyatestéhez szorítottam, de neki soha ... soha !...

– Szeretlek, édes Margitkám!
Vajjon tudtam-e a lelkemmel akkorát kiáltani, hogy otthon, a hegyek, havasok gyönyörű testein túl, a madárfárasztó messziségben, a Kárpátok tövében alvó kis székely falucskában meghallja.

„Szeretlek!“

... És akkor is kiáltottam, mikor a felismerhetetlen papírfoszlányok fölött félig álétan szenvedtem és a széttépett leánnyal, széttépett szerelmem, játéktalan ifjúságom minden álmát eltemettem ...

Most már aludhatok, akár örökre is.

Mint Isten friss báránycájához illik, még egyszer elrecitáltam a „De profundis“-t, – „A mélységből kiáltok fel Uram hozzád“-ot – elfordítottam szelíden arcomat. Azt hittem, hogy megnyugszom, de nem jött álom a szemeimre. A lelkiismeret arca elmosódott, szétfoslott és nem volt, akivel most már én kiáltsam szembe:

– Hazudtál, mert az én szívem halhatatlan.

*

Megkaptam a kék reverendát.

A spirituális úr jóságosán mosolyogva megáldja. Óvatosan viszem, hogy a szenteltvízcsepp le ne gördüljön róla.

Társaim kedvesen segítenek beöltözni, hiszen azt sem tudom, hogyan kell felvenni. Tétovázok.

– Előbb csókolja meg, tisztelendő úr! – bíztat az egyik. – Ez az eljegyzése a mennyei ruhával.

– Tisztelendő úr?... – csodálkozom. – Nekem mondotta? Én... én már tisztelendő úr volnék?... – és gyanakszom, hogy tévedett.

Reszkető, ideges ujjakkal gombolom végig a különös kötésű hosszú gombsort. Kibontják a fekete teveszőr cingulumot, testemhez mérik és háromszor derekam köré csavarják. Kész.

– Olyan mint egy szép kék leány – hallom, de nem merek megmozdulni. Csak állok és pirulok.

– Nem hosszú, éppen el van találva, – kritizálja egy beesett mellű másodéves és irigykedve nézi elődomborodó mellkasomat, a széles vállakat, erőrejtő karjaimat. Az izmok játéka átver a szent ruhán.

– Igazi sacerdos militans. – Tetszik karcsú, magas alakom és ha a középkorban élnék, most biztosan eretnekeket pusztítani küldenének. ahogy a harcos papokat szokták, a küzdő Egyház fiait.

Különösen érzem magamat, talán reszketek is. Testileg is elgyöngültem! Finom meleg hullám borítja el a ruha alatt testemet, valami ismeretlen, de mindenképpen szent kiáradás, könnyű és láthatatlan fény. Örülök és félek, beszélni sem tudok. Üres és kihalt a szájam, de játszom az elfogulatlant:

– Nincs egy tükör? Szeretném látni magamat benne.

Rosszalón int le egy életszentség hírében álló teológus. Már tudom, hogy Adorján Ferencnek hívják és negyedéves.

– Menjen a kápolnába és nézze meg magát a Szűzanya szemében... Az a mi tükrünk.

Természetesen igaza van. Úgy is akartam tenni, de most már nem megyek. Kinek parancsol? Parancsra nem imádkozom. Dacosan vettem fel a fejemet és átfut rajtam a harag.

– Bizza reám, tisztelendő úr! – felelem ellenségesen.

A többiek kacagnak és elmennek. A gyermekaszékéta azonban nem tágít. Mikor magunkra maradunk, hozzám lép, komolyan, bánatosan a szemembe néz és bátran kimondja:

– Gondolja meg a hivatását tisztelendő úr, mert ön már az első lépésnél elbukott a kék reverendában!

Megtántorodom az igazságától, de ő nem bánna, ha inkább már most holtan zuhannék hanyatt, semhogy méltatlanul viseljem Isten kék igáját.

*

Egész nap a hivatás szón töprengtem. Különhúzódtam, rejtőzködtem, mint egy beteg madár. A közös élet elviselhetetlen és kellemetlen volt. Alig vártam az estét, hogy testemet megsemmisítse és magamra maradjak. Társtalan és bizalmatlan voltam mindenkire. Magamba zárkoztam. A bokrok mögötti magános ösvényen járni tanultam a reverendában, mint a gyermek. Sokszor le kell hajolnom, hogy a lépésem elé csapódó kék szárnyakat elhárítsam és kibogozódjam belőlük. Ha

üres percem maradt, mindenhonnan a Mária kék szemei néztek reám, amelyekbe nem akartam beletéknem.

Az esti órákban külön összegyűjtötte a spirituális az elsőéveseket a kápolnában, hogy külön meditációt tartson nekik. Szorongva ültünk be a padokba.

– Testvérekim – nézett reánk enyhén. – Most, mikor megkapták a szent ruhát, még egyszer meg kell vizsgálniok hivatásukat...

Vérhullám önt el. Meg vagyok győződve, hogy az én szigorú öltöztetőtársam árulta el neki a tüköraffért, s ezért van a külön meditáció, összezsugorodom ültömben, s nem merek se jobbra, se balra nézni, mert azt hiszem, hogy ebben a pillanatban titkon mindenki engem figyeli.

„Nem szabad a mennyei királ elébe állanunk méltatlanul...”

Kissé tótosan beszél a spirituális – tűnik fel. – Nem azt mondja, hogy „király”, hanem „királ”. Erőt veszek magamon és feszülten figyelek minden szavára.

„Nézzünk hát szembe velem...” – folytatja a spirituális.

– Nézzünk hát szembe... – ismétlem magamban.

A tapasztalt vesekutató Szent Ignác módszerét követi. Megmagyarázza, hogy mi az az „elhívás” és felsorolja „ismérveit”. Minden külső és belső „jegyé”-nél időt enged, hogy megvizsgálhassuk önmagunkat.

„Azért jöttetek-e ide, hogy teljesen és kizárólag Isten szöigTtatára szenteljétek magatokat?...”

A magam részéről nem merek rá felelni.

„Vagy talán csak az előhaladás, anyagi javak, külső okok, hiúság, szegénység kényszerítettek rá?... ”

– Engem bizony a szegénység ...

„Urget vos charitas Christi?... A Krisztus szeretete sürgetett-e e hajlékba?...”

– Bizony nem nagyon.

„Él-e bennetek a kiolthatatlan vágy a castitas, a szűzi, tiszta élet után?...”

– Élni él... hiszen olyan szép, de vajjon megbirom-e tartani ?

„Érzitek-e az imádság, az Istenben-elmerülés szomját?...”

– Egyebet sem csináltam életemben, mint küzdöttem, szenvedtem és imádkoztam.

„...Képesek vagytok-e a Szentírás fölé hajolva, akár meghalni is, csakhogy megismerjétek a világ boldogításának tudományát?...”

– Igen! – kiáltottam fel félhangosan.

Azt sem tudom, mi a világ, de már boldogítani akarom.

Csak azt tudom, hogy millió és millió ember szenved, a gyermekeknek nincs hová fejüket lehajtaniok, még a virág árnyéka is másé és több meztelen testet süt a nap, mint felültöztötet. A szájak sárgák a kínzó éhségtől és a nagy igazságtalanságtól saját bánatában megfeketedik a búza a mezőn. Csak azt tudom, hogy odahaza az én népem vár. Én hazudok, ők szenvednek a kenyérért és már csak a „gondolom ökrei”-vel szántanak. Piros féreg fullasztotta a nótát az erdők madarai-ba is, a házőlelő kertecskék leromlottak és hiába tépik, rúgják a sovány rögöt. A szomorúságtól megdőltek a fák is és a nap mindennap jobban siet lemenni a földbe, hogy több kint ne lásson.

De én feláldozom magamat értök. Eddig két szentből csináltunk egy embert, most én minden emberből szentet csinállok. Azt... azt, csak végezzek és hazamehessek ... Én tudom, hogy a szeretet váltotta meg a világot és én újra megváltom, mert én úgy tudok szeretni, hogy a Sátánnak is azt mondom: „Tűz-virág ... “

Gyermeki túlzásaimban éreztem, hogy végtelenné tárulok és a legtöbb vagyok mindannyiok között, mert én nem azért leszek pap, hogy „udvarképes”reverendám legyen, a nők kezét csókoljanak, arany kehelyből igyam minden reggel, szép kocsim legyen és beszédjem a kepét, s még „püspök is lehessen”, aki szent göggel tűri, hogy „kegyelmes atyán”-nak szólítsák; hanem értök, a mezítlábasokért, rongyosokért, a föld barmaiért, akik reménységükben minden karácsonykor szájuk lehelletével melengetik Jézuska lábait és elalszanak a templomban, mert végre egy kis pihenéshez jutottak.

Már nem hallottam, mit papol a spirituális úr a többinek. Élveztem önmagamot. Azt hittem, hogy koporsóba tették ebben a nagy pap-ho-

dájban ifjúságomat és soha boldog nem leszek. Vége a szerelemnek is, a hús boldogságának. Most azonban tisztában vagyok a tévedésemmel. Annál boldogabb egy ember, minél többen boldogok ...

– Si non es vocatus, fac ut voceris... Ha nem vagy hivatott, tedd, hogy hívassál, – fejezte be az elmélkedést a spirituális, de én már akkor örömben lelkesen szorítottam keblemre kezemet és nagy céloom gyönyörű titkát rejtegettem tenyereim alatt...

Az elmélkedés után két társam hosszasan gvónt a spirituálisnak. Mikor rendre kijöttek tőle, szótlanul újra civilruhát öltöttek és az est leple alatt, lehajtott fővel, senkitől el sem búcsúzva, kimentek a kapún.

Egy pillanatig sóváran néztem utánuk, de ismét fellángolt a lelkem és azt mondtam magamban:

– Beszéltem volna csak én velők, tudom Isten, itt maradtak volna ...

*

Harmadnap a spirituális úr hivatott. Rossz sejtelemmel léptem be hozzá. Némán helyet mutatott maga mellett és komolyan rámnézett. Tudta, hogy a hallgatás vallat a legjobban. Sovány, kopasz, szűkreszabott, meghajlott hátgerinc-ember volt a lelkünk igazgatója, halkszavú aszkéta, kibe hálni járt a lélek. Előtte egy fehér papíriven ideges ceruzajegyzetek.

– Mi a neve Carissime ?

Elfogultan válaszoltam.

– Hargithay József.

Szó nélkül felírja.

– Nem érezte szükségét, hogy velem beszéljen ?

– De igen, kérem, hanem...

– Hanem ?...

– Nem mertem jönni.

– És miért nem mert ? – vallatott.

– Félttem.

– Mitől félt ? Tőlem ?

– Igen ...

– Mindig lesütött szemekkel szokott beszélni ? Az alattomos vonás.

Szégyenkezve, lázadozva, elszántan, dacosan vágtam fel a fejemet. A spirituális pergament arcán finom gúny villant át.

– Mindig igazat szokott mondani ?

– Sohasem hazudtam.

– Akkor mondja el az élete történetét... Miért akar pap lenni ?

Meghökkenem. Fia én őszintén bevallom, már ma szedhetem a sátorfámat és akkor mi lesz özvegy édesanyámmal, három árva testvéremmel, akikről nekem kell gondoskodnom az életben... Hogy fogják elviselni a szegényt, ha a városban résztvevően érdeklődnek: – „Igaz, hogy Jóskát kicsapták ?... Azt a jó fiút ? Lehetetlen !... Ki gondolta volna arról az önfeláldozó, mintagyerekről ? ...“ Habozásomat látva a spirituális, szelíden megsimította arcomat.

– Ne féljen tőlem, fiam. Tekintsen édesatyjának és legyen bizalommal hozzám.

Pár szóval megvette a szívemet és már nem bántam semmit. Valami kényszerített, hogy elmondjak mindent és félig lezárt szemekkel beszélni kezdtem szomorú gyermeksorsomról:

– Az édesapám tanító volt. Hatalmas, erős ember. Szép birtokunk volt és kezdetben falun laktunk. Egy szép tavaszi napon kezdődött a tragédiánk... Emlékszem, hogy a húgommal a víz mellett játszottunk. Félméteres lányka volt a húgom, én is alig elébbvaló. Egyszer összebeszélünk, hogy megnézzük öcsénkét, aki a bölcsőben feküdt és szája izgett-mozgott a tej után.

– Te, vegyük ki az ölünkbe, – azt mondja a húgom.

– Miért ne !

Ügyesen kiemeltém, hintáztam a karomon. Húgom megirigyelte.

– Add ide!

– Nesze.

Addig cserélgettük, míg elejtettük és a gyermek begurult az asztal alá. Áldott szerencse, hogy nem sírt. Visszaraktuk a bölcsőbe és éppen